

Kis

LANT

IRODALMI FOLYÓIRAT

Albert-Lőrincz Márton

(KRONOSZ EZÜSTBEN)

Hadnagy Jóskához

Ha rímed s rangod engedi,
versekkel lesz a könyv teli.

Ha fölhevít az asszonyöl,
nem ölhet meg a kor-közöny.

Ha Kronosz öl, (bár kése nincs),
csak összead, (te ne veszíts),

egymásba láncolt éveket,
hogy tovább mondd az érveket,

arról, mi veled versenyez,
(többet az ember nem tehet).

S míg nap barnítja arcodat,
vedd el vígan, mit asszony ad.

Farkas András

Meghasadás

Giotto Campaniléje alatt hasadt meg a szívem,
nem kellett messze vinni, három sarok a Santa Croce.
Itt van Michelangelo sírja, meg Galileo Galileié,
Dantée és Rossinié. Itt szórjátok szét a hamvaim.
Beszivárgok minden repedésbe, és egyszer talán
valakinek a cipőjén újra láthatom az álmom, a Campanilét,
s a Dómot, melynek nyolcszögletű, semmihez sem hasonlítható
kupolája szökell az égnek.

Így elég közel lesz szerelmem tere, a Piazza della Signoria,
a Palazzo Vecchioval. Nyolc szintjét egy csodálatos pártázat
zárja le. Előtte Michelangelo Dávid szobra áll és egy ormótlan óriás.
Egy kis ugrás a saroktól a Loggia dei Lanzi, benne
Perseus a gorgófével, bronzból, Benvenuto Cellini műve,
és sok más közt Giambologna Szabin nők elrablása, márvány.

A márványbetétes Dóm bejáratával szemben van a Keresztelőkápolna
a Paradicsom Kapujával, ahol a kétszer tíz aranyrelief az alkotókkal,
kis körön kibúvó fejeikkel: Lorenzo Ghiberti és fia Vittorio Ghiberti.
Az aranyreliefekből a kedvencem az egész reneszánszt magába sűrítő,
annak eleganciáját, levegőjét visszaadó Jacob és Esau története.

Itt pornak is nemes lenni.

*

Lelkes Miklós

Élet

Nagy Vásár volt, nézte kíváncsi kedvem,
de eltűnődöm: végül mit is vettem?
Égbolt-szépséget, teli csillagokkal?
Igen, de mára volt szépsége hol van?
Ígéretét egy kitártabb határnak?
Most lezárt utat mutat csak a bánat.
Irány-hitet, Földét, felé forogna
gyorsabban, de ördöggéz visszafogja,
s teremtett Isten csak a hasznát várja:
mily profitot hoz búcsúcédulája?
Verset is vettem, táltos szavak vártak, –
de mai pórnak kell-e a Varázslat?
Bárókra szavaz, alázatos szolgál.
Mily elfeledett Dózsa Györgyök sorsa!
Persze, tudom, az Új Vásárok jönnek, –
előre látni a sok vért és könnyet,
s az új égboltot új jövő majd látja,
fénye tisztább lesz, s kevesebb az árnya...

Az életem kifosztott, mégsem bánom
amit tettem e paradox világon.
Érdem? Nekem rejtély parancsol, Lélek,
Anyag-mozgás, mit még senki sem ért meg,
de érzi szív, ész: az, amit parancsol,
Eszmétől van, gyönyörű csillagostól,
s ha jobb időre rosszabb idő jön meg,
az sem hozhat ellene örök könnyet,
az sem hozhat örökké vért, az állat
emberben ott, de később messzebb láthat,
s ha összefog is ördög, s hamis isten,
hatalmuk nem lesz örök a szívekben,
a Nagy Vásáron ezt jól megtanultam,
ha nem is vigasztal a mai búban.
Tény, hogy azt tettem, amit megtehettem
Varázslatért, melyből maradt szívemben,

lehet, hiába, mégis, e hiába,
ha Lélek szól, parancsol, nekem drága...

Sompolygó farkas, s diplomata róka
gonoszsága még trónon, Európa,
Világ! S birkák a média-akolban
dehogy tudják, hogy az igazság hol van,
dehogy tudják, hogy új vágóhíd készül
(világháborúkon már feledés ül!),
dehogy tudják: új Hitlerék teremnek
új pusztulást hozó történelemnek,
ha óra üt, s a telhetetlen Érdek
mainál is mohóbb lesz, és merészebb,
s ha vérözön jön, te is tehetsz róla
nem gondolkodó Világ, s Európa!

...de jó gondolatokkal jobb jöhet még,
s ha gyorsan nem is, csökkentheti szennyét
ez a világ (legtágabb értelemben),
most ijesztően fuldoklik a szennyben,
erkölcsi szennyben is, kolduló népek
most – többnyire – inkább kenyeret kérnek,
de látó látja: valóvá lehet holnap
intő jóslata égi csillagoknak...

Látó látja. Te is gondolkozz róla,
s tettekig éj el, öreg Európa,
s Világ, fiatal, Te is érd fel ésszel:
ha nem vigyázol, talán léted vész el!

(2016)

Kondorossy Melisza

Csöndet

Csöndet,
olyan mélyet,
földöntült,
de ne is olyat,
mint ami a temetőben van,
ott sok a suttogás, ott csalják a csöndet.
Inkább olyat, amibe belezavarnak
mellkasod halk rezdülései,
olyat, amelybe gyermeki lelkem elmerülhet
a ringatás mélységeibe, és ahol pilláid
fátyla alá elmenekülhetek,
elrevedezhetek, akár egy fa
tövében.

Kérdések

Aluljárókban
aluljártatokban itt-ott
matató kezek
azok a ne szólj most csókolj
replikák
tekintetek
mondj egy miatyánkot
hisz szeret az ég
s ha van ki szeret
mi az ami kell
és mi az ami
még mindig nem elég?

Szeretve

Mindig egy lépéssel előttem jártál,
ahogy az álmod a hajnal kergeti,
valahol a köldököm körül talállok rád,
szempilla rebben, s
ajkad, ajkamat keresi,

olyan mohó vagy akár az este,
amely a csillagait üldözi.

*

Török Nándor

A falevél I.

Klorofilhiányos sminkje
pasztell színekbe hajlott,
stressz-hormonjai feldúsultak,
s a gravitációnak már nem tudott
és nem is akart ellenállni,
eleresztette az ágat
és a vágyait.

A falevél II.

Életében először és utoljára
keringőzött a szélben,
boldogan pörgött kifulladásig,
s a kert végében arra ébredt,
hogy a tervezett szürke világ
egy improvizált csendéletének lett
mulandó, tarka részlete.

Szilánkok és tövissek

Szilánkok és tövissek
marnak barázdákat
sértett hiúságok sajgó elevenébe,

és a bűnbocsánat
törött szárnyaival
egyre távolabbra vonszolja el magát.

T. Ágoston László

Kórházban

Hárman feküdtek a négyágyas kórteremben, amikor a főnővér bekísérte Gyomait, és rámutatott az ablak mellett álló ágyra, hogy az lesz az övé. Egy fiatal nővér éppen az ágyneműt cserélte ki rajta. Aztán a többiek felé fordult:

- Uraim, ismerkedjenek meg az új betegtársukkal! - mondta, aztán sietősen távozott.

Odament mindenkire, kezét fogott velük és elhadarta a nevét. Azok is. Aztán újra csönd lett. Az a fajta csönd, amit csak egy paraszthajszál választ el az üvöltéstől. A félelem, a bizonytalan várakozás csöndje. Erre mondják a jó humorú vidéki gazdák, akik már túl vannak ezen a próbán, hogy akkora a zabszem a fenekében, amiből egy huszárszázad lovait két hónapig el lehetne tartani.

Leült az ágyra, vetkőzni kezdett. Kissé furcsán érezte magát a kis kockás, térdig érő, otthonkára emlékeztető hálóingben, de a többiek is hasonlót viseltek. Megnyugodott. Itt ez az egyenruha. A nővér a kezébe adta az ágyat mozgató távirányítót, és megmutatta, hogyan lehet vele szabályozni a magasságát és a fejtámasz dőlésszögét.

- Nem nagy dolog - mondta. - Egy gyerek is képes beállítani. Valami német kórháztól kaptuk az ágyakat ajándékba. Az éjjeliszekrények hazaiak. Mindegyik más típus, de megbízhatóak. - Ezzel fölmarkolta az ágyneműt és elviharzott.

Gyomai majdnem fölnevetett, mert észébe jutott a sokat emlegetett filmszlogen a magyar narancsról: „kicsit sárga, kicsit savanyú, de a mienk”.

- Tegeződhetünk, vagy magázódjunk? - kérdezte a másik sarokból egy bátortalan férfihang.

- Amint látom, nagyjából egy korosztályhoz tartozunk - felelte a kérdezett. - Én az előbbi választanám.

- Te is műtétre jöttél?

- Igen. Azt mondja a főnővér, holnap én leszek a második.

- Az jó. Én első voltam kedden. Totál kész voltam, alig tudtak összekanalazni az ágynemű közül. Azt mondja az asszony, több mint két és fél óráig voltam bent. Semmire sem emlékszem. Jó, egy kicsit még érzékeny a seb környéke, meg húzódik is, ha rá fordulok, de... Szóval én már a szövettani eredményért imádkozom. Azt mondta az adjunktus úr, hogy a hét közepén akár haza is mehetek, ha nem jön közbe valami zűr. Hát ne jöjjön!

- Jó neked - mondta az új beteg és végigdőlt az ágyán. - És a többiek? Te például miért vagy itt, Sanyi?

- Hát ezt kérdezem én is! - tárta szét a karját a kérdezett. - Elég rég óta küszködöm a reumával, meg néha a pisiléssel is voltak gondjaim, de hát megvénül az ember, el kell viselni az ilyesmit. Lenyomtam néhány üveg sört, aztán rendbe jött. Most nem. Éjszaka, úgy két óra körül elkezdett görcsölni a derekam. A csillagokat láttam tőle. Az asszony kihívta az ügyeletet, azok meg a mentőt. A Szent István Kórház volt az ügyeletes, oda vittek. Vizsgálgattak jobbra, balra, aztán másnap átküldtek ide. Most itt vizsgálgat a főorvos úr, meg az adjunktus... Berakták a katétert és várják a labor eredményt.

- Kegyetlen jószág ez a katéter - panaszkodott a sarokban fekvő Tibi. - Akárhogy fordul vele az ember, mindig

útban van. Csíp, szúr, visszarúg, mintha élne. Engem is a főorvos operált. Azt mondta a feleségemnek, hogy minden rendben van, kivette a tumort. Ha tiszta lesz a vizeletem, akár haza is enged. Most még néha van benne egy kis vér... No, de nekem soha nem volt problémám a vesémmel, sőt évek óta még influenzám se volt... Most meg úgy egyszerre, mint derült égből a vilámcsapás... És akkor még azt se tudják, hogy rosszindulatú, vagy...á... mi jöhet még ezek után?

- Nyugodj meg, Tibi! - emelte föl a hangját Béla. - Nem lesz semmi baj. Ezek az orvosok értik a dolgukat. Nézz meg engem! Úgy hoztak be, mint egy kiszuperált mosogatórongyot. Most meg akár táncolhatnak is...ha... No igen, a sebem még egy kicsit érzékeny. Ha hiszel a gyógyulásban, meg is fogsz gyógyulni.

- Ugyan... hagyjatok engem békén! - fordult a fal felé Tibi.

*

Másnap reggel jött a nagyvizit a professzorral. Az osztályos főorvos mindenkiről referált neki. A tanár úr bólintott rá, és rendelkezett. A főnővér szorgalmasan jegyzetelt, a medikusok halkán pusmogtak a hátuk mögött. Kisvártatva végigzörgött a műtőslegény a zöldlepedős kocsijával a folyosón, és elkezdődött a műtési nap. „Két kézzel kapaszkodjon a nyakamba! Így ni, nagyon jó! Ne féljen, nem lesz semmi baj! Visszafelé is én hozom.”

Gyomai is így járta meg a műtőt. Igaz, túl sokat nem látott belőle, mert miután megkapta a nyugtató injekciót, olyan áttetszővé, távolivá vált minden... A liftben fölfelé menet még valamiről beszélgettek a műtőslegénnyel, de ha agyonütik se emlék-

szik rá, miről esett szó köztük. Arról maradt valamiféle emlékképe, hogy az előkészítőben, ahol a kocsiival álltak, valamiféle fémsínek futottak a menyeyezeten, de hogy minek voltak azok ott?... Később mondta valaki, hogy üljön föl, mert kap egy injekciót. Feltehetően meg is kapta. Aztán szólt a műtőslegény, hogy két kézzel a nyakát... most visszateszi az ágyra. A felesége hajolt fölé mosolyogva, és ott volt a fia is.

A második napon már fölkelhetett. Igen, a katéter, az szokatlan. Mondjuk ki bátran, kényelmetlen, sőt nyugös is így a műtét után, de ha a többiek elviselik, neki is ki kell bírnia.

Egy óra körül lehetett, amikor az ételosztó nővér összeszedte ebéd után a tálcákat, és tovazörgött velük az ételhordó kocsiival. Éppen sétálni indultak a folyosóra Bélával. Az ajtóban azonban szembe találokztak egy nagymama korú hölgygel. Szövet kabátot és kötött sapkát viselt.

- A Római Katolikus Egyház beteglátogatója vagyok - mondta. --Bejöhetnek?

A két férfi kockás hálóingben, a kezükben a katéteres zacskó nejlon csövével egymásra nézett, s szinte egyszerre mondták:

- Hát persze. Miért ne jöhetne?

- Imádkozni szeretnék a maguk felgyógyulásáért. Tartsanak velem!

- Hagyjanak minket békén! - hadarta Sanyi a takaró alól. - Nem vagyunk mi valamiféle templomjáró szerzetesek. Dolgozó emberek vagyunk, akik nem érnek rá vasárnaponként a templomban ücsörögni. Nekünk akkor is dolgozni kell, mert különben éhen veszik a család. No meg azért, hogy mások ünnepelhessenek.

- Nem elég a betegség, még maguk is?..

- toldotta meg Tibi. - Meggyógyult már valaha valaki is az imájuktól?

- Önök hajlandók velem imádkozni? - nézett rájuk a nő. - Értük is.

- Én istenfélő keresztyén vagyok - mondta Béla. - Evangélikus.

- Én meg református - bólintott Gyomai. De hogyan lesz ebből közös ima?

- Úgy, uraim, hogy megfogjuk egymás kezét, és mindenki a maga hite szerint imádkozik értük, értem, valameny-nyiünkért. Istennek nincs felekezeti hovatartozása, mindannyiunk könyörgését meghallgatja. Kérjétek, és adatik néktek!

Nem esett több szó köztük. megfogták egymás kezét és a kórterem kövén állva, félig csukott szemmel imádkoztak. Mindhárman a maguk hite szerint. Aztán a nő fölnézett, bólintott, és azt mondta: „Dicsértessek a Jézus Krisztus!” Ezzel kifelé indult a kórteremből. „Áldás, békesség!” felelt rá Gyomai. „Erős vár a mi Istenünk.” csatlakozott hozzá Béla. Aztán még hozzátette: „Békesség veletek!”

Mielőtt hazafelé indult volna, még egyszer benézett hozzájuk az osztályos főorvos. Átböngészte a kórlapok legfrissebb bejegyzéseit, és külön-külön szót váltott valamennyiükkel.

- Ahogy megbeszéltük a katéter kivételénél - fordult Gyomai és Béla felé - holnap haza is mehetnek. Három hét múlva kontroll és akkorra meg kell jönnie a szövettani vizsgálat eredményének is. A lányok már dolgoznak a zárójelentésükön. A vizit után aláírja a professzor úr, aztán jöhetnek az újak. Sajnos elég hosszú a várólistánk... Magának meg elhoztam a kitöltendő papírokat a műtétéhez - állt meg Sanyi ágya előtt. Töltsék ki, írja alá! Enélkül nem tudom megoperálni. Törvény

van rá... Beszélje meg a családjával, és döntsék el, mi legyen!

- Én... Majd jön az asszony... Ő jobban ért ehhez.

- Nem sürgetem. A nővérnek adják le a nyilatkozatot!

- És ezt az imádkozó vénasszonyt ki engedte be? - ült föl az ágyán Tibi. - Van hozzá engedélye?

- A beteglátogatóra gondol? - mosolyodott el az orvos. - Igen, főigazgatói engedélye van. Remélem, nem zavarta. Sokan igénylik... No, de nem is ez a fontos, hanem az, hogy beszéltem az onkológus kollégával. Holnap átjön magához és megbeszéljük a további teendőket.

- Ugyan... - mondta legyintve a beteg. Aztán fölvetette a fejét. - Mondja, maga miben hisz, doki!

- Én? - hökkent meg egy pillanatra az orvos, hiszen ahhoz volt szokva, hogy itt ő kérdez. - Azt hiszem, a szellem, és a tudomány mindenhatóságában. Meg abban, hogy meg tudom gyógyítani magukat. - Zavartan az ablakhoz lépett, mint aki valamiféle kapaszkodót keres. - Ha netán eljönne az a nap, amikor már nem hiszek ebben, soha többé nem lépem át a kórház küszöbét.

- De hát előbb-utóbb mind meghalunk - mondta a beteg szinte dadogva. - Maga is, doki...

- Ez tagadhatatlan - bólintott rá az orvos. - Csak az nem mindegy, hogyan élünk, míg itt vagyunk.

Kint lassan sötétedni kezdett és a városra párács csend ereszkedett. A felhők piros szegélye mögött éppen lebukni készült a Nap.

Szabó László István

A szegény ember baltája

A szegény embernek a balta télen az életben maradást jelentette. Nem is volt olyan, akinek ne lett volna baltája. Reggelre mindig kialudt a tűz a kemencében. Ez a reggel azonban más volt, mint a többi.

A szomszéd reggel fát akart vágni, de sehol sem találta a baltáját. Mivel télen ez a legértékesebb dolog a világon, arra gondolt valaki ellophatta az éjszaka. Egész nap azon járt az agya, ki lehetett a tolvaj. Csakhamar ki is találta, hogy a szomszéd lehetett a bűnös. Szúrós tekintettel kémlelte a szomszéd minden lépését, látta amint fát visz be a házába, amit biztosan a lopott baltával hasogatott fel. Nem látott a kezében baltát, ez gyanús gondolta, elrejtí, hogy ne lássam, hogy az enyémet használja a sunyi tolvaj. Milyen peckesen kimérten járkál az udvarán, most már biztos, hogy ő a tolvaj.

Odalépett a kerítéshez és átköszönt a szomszédnak: adjon Isten jó reggelt. Figyelte a szomszéd arckifejezését: a szomszéd zavartan, kissé szégyenlősen fogadta a köszönést „Fogadj Isten”. Gyanús, miért nem néz a szemembe, miért kerüli a beszélgetést. Mert ellopta a baltámat. A ház ajtaja előtt suttogva beszélt feleségével, biztosan arról, hogy ellopta a baltámat gondolta. A szomszéd minden gesztusa, szava, cselekedete azt sugallta ő a tolvaj. Szólni kellene a csendőrnek, az illet fel kellene akasztani, aki ellopja a szegény ember baltáját. Egész nap morogva járt-kelt az udvaron a gazda, apró gallyakat

gyűjtött, hogy tudjon fűteni, ha már ellopta szomszéd a baltáját.

Fertályóra múlva, ahogy a kert végében tördelte a csutkaszárat meg a napraforgókóróját, egyszer csak az almafa tövével megpillantotta a baltáját és rögtön behasított a felismerés, tegnap itt vágott vele le egy száraz ágat az almafáról. Boldogan ment fel a házhoz a feleségének elújságotlani, hogy hol felejtette a baltát. Az nap nem sokat beszéltek az asszonnyal, bort hozott a pincéből és odahívta a szomszédot a kerítéshez, megkínálta egy kis borral, zavartan mondta, biztos elfáradt kend a favágásban. Amíg itták a finom vörösbort, nézte a szomszéd tekintetét, gesztusait, viselkedését és semmi jelét nem látta már, ami egy tolvajra emlékeztetné.

*

Németh Erzsébet

Kell valami!

Kell valami bús vereség,
hogy életünket
nagyobbak lássuk,
valami szomorú szánalom,
szívárványremény,
összekötődni velük:
kik jönnek még utánunk!

Dávid Attila

Zeusz papucs

A rendőr – egy társával a kocsiban – szirénázó autóval száguldott a színház épületéhez. A diszpécser azt mondta, hogy leszakadt a színpad, páran eltűntek, de talán halott vagy sebesült nincsen – vagy legalábbis még nem tudnak róla.

A rendőr már napokkal ezelőtt hallott a rádióban erről a rendezvényről: egy számítástechnikai cég valami új találmánnyal rukkolt elő – amit nagy titokzatosan csak úgy hívtak: a Gép – ennek a beharangozója lett (volna) ez a színházi előadás. Persze, csak mostanra lett készen a színház épülete is: rohamtempóban épült, hogy a Gép bemutatójára elkészüljön – ilyenkor gyakrabban vétenek hibát a kivitelezők, nem csoda, hogy leszakadt a színpad.

Az épület előtt már várta a rendőröket a színházigazgató. Ahogy beljebb mentek, még nagy tömeg álldogált a folyosón – még csak percekkel korábban történt a tragédia.

– Épp az előadás utolsó másodperceiben történt – magyarázta az igazgató. – A színészek épp felsorakoztak a színpad előterében, hogy meghajoljanak a szűnni nem akaró vastaps alatt.

– Persze, persze. Szűnni nem akaró vastaps – gondolta a rendőr –, minden színházigazgató így beszél.

A színházterembe érve rögtön látszódtott a félig leszakadt színpad, előtte egy nagy, kádszerű gépezettel. A Gép – gondolta a rendőr. – Vajon mire való?

Míntha csak meghallotta volna kér-

dését a mellettük eddig csendben álldogáló, kopasz férfi és a rendőrhöz fordult. – A Cég képviselője – súgta közben a rendőrnek a színházigazgató.

– Ez egy forradalmi találmány: az első működő Időgép – mondta a kopasz férfi. – Ahogy leszakadt a színpad, a színészeink pont ráestek az Időgépre – mondta az igazgató. – És amely a rázkódástól bekapcsolódhatott – tette hozzá a Cég kopasz képviselője.

A rendőr hitte is, meg nem is, amit hallott. Észrevett valamit a kádszerű képződmény egyik sarkában: egy varrott bőr vagy műbőr lábbelifélét. – Ez mi? – kérdezte az igazgatót, aki hamar kerített egy kellékest, aki végre kinyögte: – Ez Zeusz papucs.

A rendőr felvonta a szemöldökét: – Zeusz?

– Az olümposzi istenekről szólt a darab. Mindegyik színész egy-egy ókori istent játszott a történetben – magyarázta az igazgató. – Azt hiszem, csak ez az egy papucs maradt belőlük – tette hozzá a kopasz cégképviselő.

– Az hogy lehet? Hova tűntek a színészek? – kérdezte csodálkozva a rendőr. A kopasz férfi a Gép tenyéryni, halványan világító kijelzőjére nézve azt mondta:

– Visszamentek az időben. Valahol az őskor és az ókor határán lehetnek...

– Hát menjenek el értük, hozzák vissza őket! – mondta magától értetődően a rendőr, a kopasz azonban megrázta a fejét: – Ez a Gép csak egy prototípus – még nem lehet „megbízhatóan” jönni-menni vele, mint ahogy például ön jár egy rendőrautóval.

A színházigazgató kétségbeesett: – Mi

lesz így a színészeimmel?

A cégképviselő kopasz fejét megvakarva tétován azt mondta: – Vagy rövid időn belül nyomorultul elpusztulnak a számukra ismeretlen közegben...

– Vagy? – kérdezte egyszerre a rendőr és a színházigazgató.

–...vagy az adott kor isteneivé válnak – mondta a kopasz férfi.

*

Csongor Andrea

Dal, oldalnézet

Változnak hátam mögött a fények,
nyakszirtem mögött a meleg feltérdel,
résre nyílik a világ, még ferdére,
nyalábok hullnak derekam bőrére.

Néhány tétova hajtincs középre omlik,
arcod hosszú hasábokra hullik.
Elöttem szemeid. Körülöttünk csend.
Közel vagy, közel van. Lélegzetnyire.

Homlokodon a sorok álló egyenesek,
szemöldökeid közt ott a fordított zárójel).
Ezt a középpontozást figyelem,
ferdén is olvasom, így is ráíremelek.

Fekszünk, pászmázik fényével a reggel,
csak szemeid látom, oldalt, egymás felett.
És lassan, felülről árnyékot vetnek,
ez minden: – ami engem illet.

Se más sorok, se más szirtek,
se más homlokzatok, se más rímek.

Kátya Portoro

Zsákmány

puha párnákon a pillanat megáll
izmokban feszülő kitartó figyelem
hangtalan lapulva vár
ívbehajlított gyilkos percben
karmokba font játék a préda-lét
áldozat kutat egerutat
ám az idő vérrel festi meg
a menekülés macskakövét

Szentmise reggel

hajnal résein
áthasadó mennyország
zsoltáros hangjait fűjják a
harmatban járó rigók
hozsannát dúdolnak
vakon ébredő szelek
fűszálak ívén
könnyszemek guggolnak
szivárvány remeg
s míg
sötétség lábain elbotorkál az éj
kibontja fényátrait a feltámadás

Érik a mező

tüzel az égnek piros szoknyája
libben a szélben a fodra
szerelmet csókol pipacs a tájba
pírt rajzol arcodra lopva

nyár heve éget forró estéket
szikra pattan az éjben
titkon a föld is az égbe olvad
szomjazó öleléssel

Vasi Ferenc Zoltán

1956 – A szenvedés alkímiája

A lélek szenved. A lélek újjászületik. A léleknek titkai vannak.

Errefelé valójában senki sem az, Aki. Kényszorsorsok. Álca-ábrázatok. Átböjtölt el(v)nyomás. „Kelet-európai rehabilitáció/ez a kreatív szuperimitáció”.

Isten, ember és Állam – teszi mindegyik a maga dolgát.

1958. november 15. – mára: becsületében helyreállított gyásznap. Akkor, ott, 7 óra 48 perckor a hóhér nekifogott „munkájának”. Heten kerültek sorra. Heten! – mint a gonoszok? 8 óra 33 perckor már végzett. Varjak rikácsoltak az udvaron.

Lenkötélen himbálódzó
hét novemberi hajnal.
+ + + + + + +

Levetett katonacsizmák
lépnek, Emlékezés, eléd.

Nincs közös emlékezés. Mindenki magát igyekszik visszahallani a valóságból.

Épp az álmok ideje kísért – éjszaka van. A papír fölött virrasztok, s az 1990-es évet ébresztgetem. Ma már nem beszélgethetek apámmal. Meghalt. Nincs?

Maradt itt sok elvarratlan szál 56 viszonylatában. Magam lelkével kell elbeszélgessek.

1956 - A szenvedés alkímiája/2.

Sokáig nehezteltem rá – mért kellett élete meghatározó eseményéről, a forradalomról és börtönéveiről oly kitartóan hallgatni. Vajon amit eltagadunk, amiről

nincs tudomásunk, az nem hat?

Akkor ott 90-ben, a 301-es parcellában: hívtam, kísérem el zarándoklására, tartott az elérzékenyüléstől – alig pillantottam az arcába. Egy ismeretlen „víz” partján álltam. Ő pedig sírról sírra navigálva, a maga különös gondosságával azonosította be a neveket a tévéből-újságból rekonstruált térképével. Pár nap múlva aztán összerendezett vonásokkal már egykori bajtársai társaságában tért vissza tisztelettevésre a gyászévfordulón – koszorúval, gyertyával, emlékekkel, megtalált kézfogásokkal.

(Minden folyót összefog az óceán).

Ő mondta az ünnepi beszédet: „Nem voltunk hősök, csak kötelességüket teljesítő honvédek”. Azóta évről évre összegyűlnek, fogyatkozóban, de mégis!

Kérdem magamtól:

Milyen csillagmozgások terelik majd fiam, Vasi Szabolcs Péter sorsát. A mesék modorában, majd nyílódzó értelmében, mi történhetett abban a sorsdöntő esztendőben apámékkal, s tovább, a családokkal, az Országgal.

Hát kezdem:

Egyszer régestelen-régen a Medvét megszállta a vágy, hogy hosszú téli álmára készüljön, elhatározta tehát, máshol ő nem horkol, kizárólag s kivált az ország Házában. Cammokált hát, tövisek teremtek talpába, jutott egész Soroksárig, ahol is pár „kutya” magyar rávakkantgatott. Őket később e vicsorgásukért kitagadta a behódolt, gyomortelt falka.

1956 - A szenvedés alkímiája/3.

Amilyen az úr, olyan a szolgál! S a sinter is egy törvényerejű reggelen a kötelet

nagyon szorosan meghurkolta... Ott! – és akkor! – látta-e, csodás metamorfózis, – ezeknek a kivert ebeknek tündökletesen emberi volt az arca...

A lomha erdőben aztán háborgott a Medve tudattalanja.

Tetszik majd a mesém? Biztos, hogy nem. Addig is elősorolom a tényeket, míg a csecsemőkben megnő az értelem.

Elsőként Magyar János, majd Kálmán Dezső és Kicska János és Rémiás Pál és Szabó Pál és Szendi Dezső és legvégül Mecséri János.

Katonák voltak. Ma vértanúk.

A történelemkönyvek jegyzik 1956. november 4-ei győztes (?) csatáját, már most középiskolai jegyzet.

A Belváros védelmére, Budapestre rendelt esztergomi 51-es légvédelmi tüzérszázad ütegei Jutadombnál vették felállásaikat. Tökölről érkezett a szovjet hadoszlop, senki sem sejtette, hogy a járművek egyikében ül a letartóztatott Maléter Pál, honvédelmi miniszterünk.

Onnan lőttek először. Ágyúink vissza „ugattak”. Az adok-kapok után, szerte a felszaggatott földön elterült halottak, jajongó sebesültek. Az egymásnak ugrasztott Esmék vérvalósága.

A szabadságharcot végül leverték. A megtorlás Mecséri ezredest 51 katonájával perbe fogta. A kivégzettekén kívül a többiekre hosszabb- „rövidebb” börtönbüntetés várt.

A nehéz sors nem mindig átok. A lélek szenved. A lélek újjászületik. És most már a Gyásznapokról lehet és kell is megemlékezni, beszélni.

Beszélgetni. Míg van kivel. Az is arany!

Vasi Ferenc Zoltán

Istenkeresésben

Átrezeg a csöndön a hárs.

Szólatat: Ostyafelmutatás.

Angyalt őrzők szárnya alatt tenger. Szembeszelek huzatában kiönt az álmok Nílusa.

Homérosz, a vak, eposzán végigiramlanak a verslábak.

Gyalogjárók leleménye szerint a templomtorony felé biccentek megint, hol áldoznak erényből, bűntől óvó jóakarattól -

Befelé fordulok, alvásom ájtatossága kegyet termő jutalom.

A reggel sziréneinek sikolya starthoz állít, itt az óra.

Versre áll s fél kiló cipóra.

Coppola Magánbeszélgetései

átfordulnak monológba, a hárs rezeg, anyám holt.

Hagyott itt magáról képeket, s ha róla álmodok, kisfiú vagyok,

ki indul ministrálni, de az oltár csak otthoni asztal, 500 forintért elkelt, s hagyott itt kirabolt házat, tegnapot.

Ólmot a fülbe, viaszt a szemre, engem a házasság bebalzsamozott,

s vagyok a lég mauzóleumában.

Bőröm alatt hordok

20 egész 12-ed századot

Rezeg a hárs: Ostyafelmutatás!

Valahol a világ titkos szegletén

valaki most mondja ki az Áment.

Mogorva Moirák megnyesik a morált.

S Halak vetik fel magukat

festett üvegablakok fél-delejében.

Leírom a szót: Isten! És nem történik semmi.

Botos Ferenc

IMAGO MUNDI

töröktől földre rontott
ősi templom kövei közt
ma stólás pap mond misét
imádságos csengetés száll
a jó szagú égbe: – Ó, áldás, áldás! –
köztünk van Ó: a Gyermek,
az Ifjú: egy pillanatra csak
megbocsáttatnak a világ bűnei...

*/Szent Péter romtemplom,
Öreg Kovács, 2016./*

VÁROS ÉS ÖBÖL

/haikuk/

ősi harangszó
a vizek felett: a mélyben
halrajok tánca

medúza lebeg
part és tengermély között
nem értjük egymást

rotunda, házfal
egymásba érve őrzik
a múltó időt

tengerpart, este
a szerelem illata
itt sós-narancsos

/Koper, 2016./

SZELÉNÉ

magányos fűzfa
tópart tükrébe néző
véget nem érő

téli hófelhők
között fürdőző holddal
tudsz-e még szállni

irgalmazz úrnóm
a magány főbérloje
holdsugár lányom

*

Ötvös László

Erkölc és arany

Sírt szegény édesanyám, mert
sok családi házat leromboltak...

Sírt szegény édesanyám, mert
törvényt tolvaj-fedezéknek használtak...

Sírt szegény édesanyám, mert
eladták a magyar pénz fedezetét...

Sírt szegény édesanyám, mert
az erkölcsi tőkét felemésztették...

Sírt szegény édesanyám, és
gondolt a Nagy Szenvedőre...

Anyám kínja – az Ács Fia
szenvedése híját betöltötte...

Kolossé 1:24

Barcs János

Megindult átfutva

Az hajnalban elhallgatott a legelő,
de friss fagy moccan meg eltört ágakon:
A kúton meglendült a gém, sirt a mező: –
S megindult átfutva minden tájakon.

Sírva-robogva a vízpartról visszánéz;
aztán kinyújtózva egyet – könnyedén
körülnéz, hallgat, mint csatát veszett vitéz,
mint a szerelmében megcsalt vőlegény...

Igen: kit hű szerelme „szégyennel áldott”.
Nagy télben, mikor véres-fagyok jártak,
mert égen és földön ágyúszó villámlott: –

S nem volt nyugta a megriadt világnak:
S fölparázslott az istenáldotta kötés: –
S ismeretlen vadak egymást megölték!

Barcs, 1956. december 24.

Magas partszegélyen

Árnyékcsata hangja zörömböl a fák közt,
s ha vihar jó, fut nyirkos dombok hátán,
némán elmerül, halkan felnyög a szél: –
S nyílik a hóvirág.

Tegnap éjjel halk szellő suhant sírva,
s mára új holdfény szült merev fényeket.
– Medrében kék-Balaton-hullám futott: –
S tajtékján dér fénylett.

Homlokod mögött, magas partszegélyen
meghalt az este, – elmenekült a fény...
Háttal haránt toltad a vészkaput: –
S döngött a kerítés.

Most pihensz, nyugtot hagynak, ünnepeljél.
Tavaszi sugarat érezz!
Bitangolt álmod elhozott alkotni: –
S vár alatt aludni...

Szigliget, 1985. március 27.

A fa

Mindenkinek adtam abból,
mit gyökerem földből kapott.
Viharokba kapaszkodtam,
begyűjtöttem a napot.

Kinőttem rég a mocsárból,
ágaim kilombosodtak.
Később virágba borultam,
gyümölcseim szétragyogtak.

Hű kertészek metszegettek
Dráva-Rinya torkolatban.
Mennyi kemény, közös munka
termékenyült ágaimban.

Lám: itt állok szüret után,
vagyonomat szétszítottam:
Pannon-földnek, Tisza-tájnak
nyugtalan nagy nyugalommal.

Csepel, 1972, július 30.

Négy soros

„Ki az igazi somogyi,
ha én nem az vagyok?
Szerelmeim a Dráva-parti
sudas hajnalok!”

Albert-Lőrincz Márton

(Ítélszék)

A koronatanú elmondja amit látott:
esküvel esküszik,
nem történt lefoglalás, csak befogadás.
Tanú elmondja, amit hallott:
szexuális bántalmazás történt,
fogadtak, hogy a nő kurva,
akit kvártélyba befogadtak.
A vádlott hallgat, nem kérhet szót.
Törvényesen befogja a száját.
Tudva tudja, hogy ugyanabban az időben
férjét és több szeretőjét is felszarvazta.
Indokolt tehát a befogadás.
Vádló nem akarja szétrúgni a családi fészket.

Kihirdetik az ítéletet:
befogadták a nőt, ő lefoglalta a férfit,
akire ugyan nem tartott igényt, aki befogadta,
bájai már igencsak hervadoztak,
statisztikai számítások alapján vádlott nő megfogadta,
hogy nem jár el a szája, (eddig is bejött),
így nem okoz galibát azoknak, akik befogadták,
foglalkoztak bájaival és arra fogadtak,
hogy kurva, a férj sem fogja érezni szarvait,
és nincs szó semmilyen befogadásról vagy fogadásról.

Nem került elő egy fénykép,
sem egy feltöltött kép,
nem került bemutatásra csonkig leégett gyertya,
ergo: vádlott felmentve,
felfüggesztett végrehajtással.

*

Németh Dezső

Ismeretlenül

Ismeretlenül ül
a magányos Isten
a vas-sűrű égen
a csend üregében

Ahogy

Örök tétováság az út
hosszú fátyol a távol
ahogy elindulunk
ahogy megérkezünk
összeszűkülve a mával

Rettenetes a hangzavar:
dübögés
rohangálás
az okosság kettős
számrendszerében
a billentyűvilág
se hall-se lát ernyői előtt

Féltek

Ismeretlenek jöttek
maguk után húzták magukat
hátukra kötözött gyerekek
sírtak harmatokat –

Semmibe tévedve jöttek
kilátástalanokon át
szívükben elrejtett csendek
féltek az éjszakát

Ilyenkor

A messziben vagy
a kibeszélhetetlenség után
ilyenkor megvilágosul minden
a változatlanok között

Kitépték

Zsombékos rét és elbotlások
elkerülés aztán az árok
vadak és rigók és cinkék
és a belém zuhogó ég

Harang-nehéz ima és korlát
azt hittem anyám még meglát –
a temetőből néz - néz a sötét:
kitépték a varjak szívét

Z- generáció

Oktalan mobil
billentyűláz
online szerelem
digitális ész
tarka képvarázs -
de ki öntözi meg
a virágokat?

***

Halász Imre

Kenyérré gyúrt búza

1.

Van amikor az ember olyan piciny lesz
elférne egy asszonytenyérben

mikor a csókból már elég
szerelmes az ember: ütni szeretne!

Szerelem:
minden színünket kipróbáljuk lassan

Próbálgatjuk a szavakat
hol lehet egymást abbagyni

Beszélünk! beszélünk! beszélünk!
pusztítja a szívünket a szánk

Egyáltalán tudod mi a szerelem?
Amikor már nem emlékszel a szomorúságra
ami ezután jön még

2.

Emlékszem rá! Az arcára Az arca
mint a meztelen mákos tészta: fehér

S a szúnyoglábon felsíró füvek
Szentendrén! A kontya Aztán a sötétség

Már sosem tudom meg milyen érzés
elveszni egy lósörény-hajban
amint a csillagokig röpít fel a szééél

Hiába -

Hiába bújtatjuk rafinált díszletek közé
akit szeretünk Kiderül a süppedő ágyról
andaxinnal üzemel az is -

3.

Istenem! milyenek is az asszonyok
megkívánjuk őket és elmúlik az élet

Istenem! mi mindenen túljut az ember
és még mindig nem boldog

Csak az a valóság az a pillanat
amikor egyik ember a másikon meglátszik

Mert nem lesz a szerelem mássá
kenyérré gyúrt búzakaralécsá
nem lesz -

(1977)

Megy a világ

megy a világ magától
kopasz ember hajától

válasz sincsen hogy minek
csak telnek a vitrinek

múzeumok raktárak
megy a világ magának

anyám vérző fejtől
belénk dalolt mesékből

káromkodó apámtól
földünk ezer bajától

szét rúgják? vagy szétszakad?
minden fékje beragad

mégis ballag magától
terhes kis nők hasától

(1984)

Németh Erzsébet

Visza kell nézni!

(*Ellensorok egy költő versére*)

Bármily nehéz: vissza kell nézni,
időkbe veszett arcokat felidézni.
Múltak emléke lett gyökered,
ha kivágod: inog a jelen.

Mért kéne feladni a múltat,
melyben életed csatáit tanultad?
Szerelmek ölelésével válladon
csókok vad égetését mért nem vállalod?
Olyan így, mintha a jövő
tagadna meg téged,
s kusza érzéseiddel
más bolygón kellene élned...
Ami csak ért eddig: kín, öröm,
mind, mind kellett ahhoz,
hogy hű lehess máshoz,
ne csak önmagadhoz...
Kergetni futó csillagot is szabad –
Ezüstpora egy napon tenyereden marad,
s tágra nyílt szemedben ott az üzenet:
új boldogság gyújtott tüzeket.

Bármily nehéz: vissza kell nézni,
időkbe veszett arcokat felidézni,
mert múltak emléke gyökered,
s ha kivágod: inog a jelen!

Áldott legyen...

Legyen áldott a délután,
melyen egymásra találtunk
kissé sután és bután,
de akár te, akár én
nem vagyunk akkor ott,

nem zúgnak föl
bennünk a motorok,
nem szirénázik föl
az érzelem,
nem történik meg a csoda
se veled, se énvelem - - -

Mára: rejtett kinnal arcodon
örök titokkal vagy rokon...
Örök titokkal arcomon
rejtett kínodhoz tartozom!

Hátha...

Izzadt percek
az idő homlokán,
sűrű cseppekben
peregnek alá.
Settenkedik utánam
sorsdetektív,
árnyéksejtésként követ,
moccanni is félek,
meg lélegezni,
búzös világunk
levegőjét szívni -
Elkap az önkívület.
Dobálom testem,
mint tenger
a hullámait,
kivetni magamból
undorom, félelmeim
ósi ábráit a partra,
hátha megfejt
egyszer valaki,
aki az életet
nem is így akarta.

Lelkes Miklós

A vers maradt csak

Álltak a fák: árnyékok egymás ellen.
Láncát vadul csörgette egy kutya.
Magányos ház félt, majd meghalt, fehéren,
s ugrott ugatás gyors ámulata.

A völgy messze volt, gögös csúcs felettünk,
s tőlünk elhajló ösvény átadott
távozó kéket, hirtelen vöröset,
s holdat, melyen gyöngyarcú tó ragyog.

Ki hová jutott? Mára már közömbös.
Mély szakadékból felnéz életem:
a vers, az út, sehová el nem érés,
gyönyörű ég, éles történelem.

A vers maradt csak álmodó Egésznek?
Idő eljön, részeket összead.
Ez hit? Ó, nem! Az éjben ott a törvény:
derengés, majd pirkadó pillanat.

A Vers megmaradt álmodó Egésznek.
A szakadéokban széttört életem, –
de látom amint Szépség vért varázsol:
Csillag-való, jövő történelem.

(2016)

Áttetsző kék napernyőt...

Áttetsző kék napernyőt
villant a pillanat, –
s kinyíló végtelenben
vélnéd: az út szabad.

A pille tétovázik,
hajlong a légi híd:
szirmok színén az álom
virágnektárja hív.

A felhő mozdulatlan
(vagy csupán azt hiszed),
s kigyúl, fénylik magányod,
égő selyemsziget.

Szememben nyár varázsol?
Ó, már nincs is nyaram,
és nincsen hazám, népem,
s az utam úttalan!

A nyár házakat rajzol
távolra, kis falut,
csöpp kakaskodó semmit,
elgörbült hangja rút,

de fecske légbe lendül,
hogy írjon íveket:
valami vágyat, szépet
a szíveink felett.

Szememben nyár varázsol,
pedig nincs már nyaram,
népem, hazám, s szívemben
a tőr sem nyugtalan.

Szívem a tört is érti,
s piros vércseppeken,
tükrükben azt is: ember
miért embertelen.

A felhő mozdulatlan,
de kezd selymes mesét.
Lélek, elhozod egyszer
Szív, Ész üzenetét,

s csillagos végtelenből
az igazi Hazát, –
Szépség-idő ítélő,
gyönyörű Csillagát?

(2016)

Csillag Tamás

Délutánra

Délutánra messzebbre nyúlnak az árnyak,
délutánra kihaltabbak lesznek
szívemben az utcák. Lehetnének
szebbek a széthagyott dolgok.

Gyöngébb vagyok nagyhajú,
fiatal nők tejes mosolyánál,
nem lehet ennél szelídebb,
szótlanabb maradni.

Van, amikor nincs helye
a renyhe, rőt álmoknak,
mélázásaim mégis renyhék, rőtek.

Délutánra azt gondolom:
cserbenhagyta Európá,
és én is cserben hagytalak.

Fekete csontjai ropognak

Fekete csontjai ropognak a
csonka fáknak,
évgyűrűik meszes csigolyákként
citeráznak.

E csontzenére ropja az erdő,
szikra-havon.
A nyár borgózós emlék, én levert
forradalom.

Fáim feketék, halottak, mégis
meseszépek.
Egész ma a hold, s fényében csak én,
én fehérlek.

Távozóban int még

Értőt keresek - én, ki sohase értett,
megbánni istent, ki távozóban int még.
Testmeleg ölt, hogy ne vacogjon a lélek,
mint meztelen ágon az elárvult cinkék.

Odaállok

Odaállok valaki mellé.
Én nem tudom.
Ő nem tudja.

Meztelen ág bogán

Meztelen ág bogán
búsongó cinke ül.
Láncosodó idő:
a szív se úgy repül.

Csillagsújtásban sincs
csoda - az is verés.
A csont-csupaszásból
nem vált ki szenvedés.

E zord torpanásban
találom meg magam.
Nem dalol a cinke,
kis szíve súlytalan.

*

Bátai Tibor

Sérelmek nélkül

Elég, ha teszed a dolgod. Elvégzed:
megtörténik, beteljesül. Rendben vagy.
Mindenkit követsz, de egyenként senkit.
Magadtól értetődsz. Akár változhatsz
is – visszavonhatatlan lettél. Erőd
sérelmek nélkül működik, mióta
bízhatasz megoldott kötelékeidben.

Szivárványt vetít

Főszabály: a pillanat teljessége.
A psziché prizmáján m o s t átlépő fény
spektruma. Az árnyalatok. Nem gondol

rájuk, amikor újraéli: a régi
történesek már nem foglalkoztatják.
Érzetekre figyel. Változó szögből,

más-más fénytöréssel. Egyedül magát
írja felül. Szivárványt vetít. Néha
azt is elhiszi, megállhat alatta.

Válaszod akarja

Testedbe zárva egyre rád pályázik.
Beléd köt, lépten-nyomon p r o v o k á l, míg
meg nem érted, válaszod akarja, nem
mítoszok személytelen feleletét.
Ekkor dőlsz el, saját akaratodból
és megmásíthatatlanul. Kitérhetsz
előle, hogy feledd: nyelveden beszélt
hozzád, s neveden szólított. Hallható
frekvencián kívülre kergetheted.
Ám ha belső tartás képessé tesz bizalomra,
magadra eszmélsz. Mindig is
készült rá, hogy u t á n a kérdezni fogsz.

Nyerő széria

Élükön guruló érmék napjaid,
egy tekintet állandó fókuszában.
Mikor és melyik oldalukra dőlnek –
mindegy. Folyamatosan nyeresben vagy,
mióta élvezni tudod: gurulnak.

*

Radmila Markovic

Sós ízű könnyek

Ha Isten valóban számlálja könnyeim,
amiket mások váltanak ki,
amik befelé folynak, azt is,
ezért lesz, sós az ételém amit főzök,
és leközmosodik benne az életem...
Sárkányok táncát járom a tengerfenéken,
kiemelem a Holdat a tengerből éjjel,
közben észrevétlen, életem ekéje
barázdát szánt arcomra, lelkembe.
Barázdáim mélysége maradjon:
titka életemnek.

Az idő

Szélmalom harc és ellenállás,
arcomról a mosoly könnyeim kergeti,
sírva már nem tudok kacagni.
Kezemből kicsúszott az idő,
sebesen rohan, mint a megveszett
paripa gyepelő nélkül, hiába üvöltöm
a szélbe: állj meg, csak egy percre,
hátra se néz, robogva eltűnik előlem...
pedig idő nem létezik, csak én öregszem.

Albert-Lőrincz Márton

(Titokban)

Titokban hatvanöt lettem.
Fájt, ha titokban szerettem.
Titokban Salamon Ernő
összest túlteljesítettem,
(iskolámat róla nevezték el).
Titokban törpébbé lettem.
Titokban megrövidültem.

(Az ebadta ebugatta)

(a Kő & Költőre)

A költő vas, a költő kő,
képalkotó, képromboló,
és festő is (itt némi kétely),
de mint palettán az ecsetnyom,
nélkülözhetetlen kellék,
számkivetett színkeverék.

(Kirakatban)

A kirakatba kirakták a hópelyheket.
A felhőből már kiszakadtak, beálltak a
gravitációba. Két szükséges kellékbe
kapaszkodtak: a tér negatív fokaiba
s a földig ívelő távolságba. Véletlen
mind a kettő. Olyanok, mint az édesanya
és az édesapa. Decemberben kirakták
a kirakatba. Az arra járók megálltak,
rohantak tovább. Nem a pelyheket csodálták.
Örömeiket kifejezték, amíg működött
a gravitáció, ergo hullott a hó. A
kirakat előtt pénztelen vásárosok, meg
akartak felelni a kor szellemének. A
hópelyhek tanácstalanul szenderegtek a
karácsonyi kirakatban. (A mór megtette
kötelességét.) A boltban lomhán duruzsolt
a kályha...

Egry Artúr

hazám

kinéz ki ablakán mindent belát
rühes kilencven év francos átok
túlán tizenkét fáradt almafák
te és én vágyjuk a szabadságot

rám se néz a tó tükre még remeg
ne félj ringatlak itt vagyok veled
hívös bölcs vized újra én iszom
szolgállok mint testet a szívizom

béke

vigyázd a lányt ha utcán átköszön
békéd ma van – megdicsér az isten
cipőd fűzőjét gonddal megkötöm
jövőd a szebb; töri a gerincem

csak simogasd a holdad a napod
amíg lehet kísérjen angyalod
ölni szeretnél? – húsevő virág
múló vágyadon óriás csiga rág

tenger

hajamba túr a víz a test lebeg
csillog fölöttem az éj paplana
úszik az égi lény és szendereg
távolban csillagok úsznak haza

hullámot vet idő és végtelen
a félelem is itt úszik velem
mily' lomha mélyen ős átok pihen
csak ül a csend feszül a felszínen

Németh Erzsébet

Elengedem

Elengedem az ősz kezét,
hadd hulljon bele a télbe –
Én mélyebbre zuhanok,
nem is maradok élve.

A **Kis Lant** Irodalmi Folyóirat
megrendelhető a szerkesztőség címén*
vagy a lant@kislant.hu e-mail címen.
A lap évente hat alkalommal
jelenik meg.

Kis **LANT** IRODALMI FOLYÓIRAT

Főszerkesztő: Németh Dezső
Irodalmi szerkesztő: Németh Erzsébet

Szerkesztőség címe:
*Németh Dezső
1211 Budapest
Ady Endre út 5. 3/10.

Telefon: 277 7196
Mobil: 06 30 431 7837
Kiadja a Lant Irodalmi Klub
Magánkiadás
www.kislant.hu

ISSN 1788-7542 (Nyomtatott)
ISSN 1788-7631 (Online)

Albert-Lőrincz Márton

(A költő és az utókor)

(reflexió a befogadásról)

Vasat szült az anya,
hogy ne legyen könnyű
sem a kószálásnak,
sem az utókornak,
se szülő anyjának,
s maga utódjának.

Belőle lesz költő:
éjsötét ég alatt
álmokat kergető,
hullámvert vizeken
sebeit kötöző,
asszonyok ölében
szakadó szerető.

Úgy keresne témát,
(a létet egészen),
mintha festő lenne,
s nem költő, bölcsész se,
de ő költő s ember,
kinek kiterítve
országa egésze,
s élete: a téma,
(mely őt megkeresi,
őt költővé teszi).

Vasat szült az anya,
tűzben-vízben ágya,
ez hálaverése,
miatta vagy érte.

*

Műkedvelő írók, költők jelentkezését is várjuk! Az elfogadott írásokat közöljük!

Ára: 250,- Ft.